

geringen og regeringens støtteparti. Så for at det hele ikke skal være knubbede ord, vil jeg starte med at sige nogle positive ord.

Jeg vil faktisk gerne takke finansministeren for det forhandlingsforløb, der har været under finanslovforhandlingerne. Det har været meget professionelt. Vi havde et sættemøde på – ja, vi nåede kaffen og fik også tilbudt kagen. Der var ikke noget at kritisere der. Og jeg mener det faktisk positivt, for der er jo ingen grund til at sidde lærene af hinanden, når vi på forhånd ved, at vi grundlæggende er uenige om den økonomiske politik. Derfor sagde vi til regeringen: Indkald os på alle de områder, hvor I ønsker brede forlig. Det er jo klart, at det altid er regeringen og dens parlamentariske grundlag, der tilrettelægger en finanslovforhandling. Hvor der skal være brede forlig, indkalder I os. I bestemmer, vi kommer. Vi indgår gerne i forhandlingerne.

Det var der ikke så meget brug for. Vi har ikke nogen bad feelings over det, så den del gik fint. Vi var med i satspuljeforliget. Det har vi været siden starten, og de forhandlinger forløb fint og smertefrit, måske var der enkelte diskussioner undervejs, men vi fandt en udmærket løsning, som vi er fuldt ud tilfreds med, og vi fik også en række SF-mærkesager placeret. Vi var med i UMTS-midlerne. Også det forløb udmærket og fornuftigt inden for de rammer, der nu er givet. Vi fandt da også ud af at fordele den smule, der kunne afsættes til kulturen, på fornuftig vis. Så alt det er foregået fuldstændig professionelt, og der er ikke nogen som helst klager over det.

Men hvad angår selve hovedtegningen i finansloven, må jeg nok sige, at der er jeg egentlig meget forundret – og dog – over den måde, som finansloven er skruet sammen på, også med de ændringsforslag, der er kommet frem i finanslovforhandlingerne mellem regeringen og Dansk Folkeparti. For virkeligheden er – og det ved jeg også at regeringsordførerne har forsøgt at få frem, men jeg vil gerne gentage det, så det står krystalklart: Vi har en god økonomi i Danmark, vi har en stærk og sund økonomi, vi betaler af på gælden, og vi har lav ledighed. Vi har alle muligheder for at udvikle et sundt, godt velfærdssamfund. Vi har alle muligheder for at udvikle og investere i fremtiden for at sikre, at velfærden er holdbar også for de kommende generationer. Vi er et af verdens rigeste lande, og vi er et velfærdssamfund, og vi ønsker alle sammen, at vi skal fortsætte med at være et velfærdssamfund.

Men hvordan er det egentlig, at man måler kvaliteten af et velfærdssamfund? Den måler man ud fra, hvordan vi behandler de dårligst stillede i samfundet. Men der er virkeligheden jo den, at den politik, som regeringen og Dansk har gennemført, har som konsekvens, at vi behandler de dårligst stillede dårligere og dårligere og dårligere.

Spørgsmålet er: Kan vi være det bekendt? Kan man være bekendt som repræsentant for regeringspartierne og for Dansk Folkeparti at administrere en af verdens bedste økonomier, så de dårligst stillede, den enlige mor, kontant-hjælpsmodtageren, der rammer kontant-hjælpsloftet osv., behandles så dårligt?

Regeringsordførernes svar har hele dagen været: Jamen vi satser meget via satspuljen. Virkeligheden er jo, at det er det eneste, man satser. Det er det eneste sted, hvor man vil bruge penge, fordi man er tvunget til at bruge de penge til de socialt udsatte grupper.

Man det viser sig langt fra at være nok. Derfor må man konstatere sort på hvidt, hvilket også blev dokumenteret i den rapport om fattigdommen, som kom forleden, at på trods af at alle parametre viser, at det går den rigtige vej, er regeringen og Dansk Folkeparti ikke i stand til, eller måske desværre rettere har ikke vilje til at sikre de dårligst stillede bedre forhold.

Når vi går finansloven igennem, også med de ændringsforslag, de har stillet, er der jo ikke noget som helst, der tyder på, at man har blik for fremtiden. Først nedsatte regeringen en Velfærdskommission og sagde: Luk munden på alle, der ønsker reformer omkring velfærden, nu må vi lade den kommission arbejde.

Og nu kan vi se, hvad det så er blevet til i finansloven.

Man burde selvfølgelig investere massivt i forskning. Det hørte jeg også De Konservatives ordfører gøre opmærksom på fra talerstolen og Venstres ordfører ligeså. Men går man går ind og ser i finansloven, viser det sig jo, at vi er på status quo, og at der med hensyn til BNP er en faldende tendens. Er det at satse på fremtiden, det, der skal danne grundlaget for fremtidens arbejdspladser?

Så siger De Konservatives ordfører: Jamen vi skal ikke bare give penge ud, vi skal vide, hvilke resultater der kommer. Der må jeg altså sige: Det kan man ikke. Det, der er det helt fundamentale, hvor staten skal gå ind og investere i forskning, er i grundforskningen, og der kan man altså